

самостійно не лише вирішує проблему, але і володіє вмінням визначити її. У цьому випадку повною мірою реалізується аналітико-синтетична діяльність, здійснюється узагальнення, далекі перенесення знань і т.д. за умови такого навчання використання комп'ютерних технологій так, щоб комп'ютер не підміняв процесів творчості тих, хто навчається, а сприяв би їх стимуляції і розвитку, тобто використовувався як інструмент дослідження.

Таким чином, можна стверджувати, що одним із основних напрямків перебудови системи вищої освіти, який буде сприяти поліпшенню якості підготовки фахівців, є удосконалення організації самостійної пізнавальної діяльності студентів, що згодом має перерости у здатність до самостійного творчого мислення.

ДРУГА ВИЩА ОСВІТА: ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ

Пухно С.В., к. п. н, ст. викладач СумДПУ ім. Макаренка А.С.

Професійне самовизначення є на сьогодні однією з найактуальніших проблем для людини, оскільки з ускладненням вимог, що висуваються до сучасного працівника, ускладнюються й вимоги до якості підготовки фахівців. Ефективність останньої буде залежати також і від рівня сформованості професійної мотивації. Сучасні дослідження свідчать, що найбільший вплив на ефективність навчальної діяльності студентів справляє потреба в досягненні, прагненні людини до поліпшення результатів своєї діяльності. Подібна мотивація спонукає студентів більше зосереджуватися на навчанні, підвищує їх науково-дослідну активність, самостійну роботу. Наявність же сформованої системи інтересів студентів з галузі обраного фаху, сприяє появі у них внутрішніх інтелектуально-пізнавальних мотивів, що можуть виражатися у прагненні до самоосвіти та розширенні системи знань, бажанні працювати у відповідній галузі з метою набування необхідних професійних навичок та досвіду. Такі пізнавальні потреби характеризуються тривалим позитивним піднесенням емоційним станом людини, підвищенням показників її вольових якостей (наполегливості, емоційної стійкості).

Професійне становлення є складним багатоплановим та багаторівневим процесом, тривалим у часі, що має певні стадії: виникнення і формування професійних намірів; первинне орієнтування; професійне навчання (формування професійного

самовизначення); безпосередня професійна діяльність; реалізація особистості в професійній діяльності.

Проведене опитування за авторською анкетною серед студентів IV-V (першого та другого року навчання) курсів факультету післядипломної та додаткової освіти СДПУ ім. А.С. Макаренка, які навчаються за спеціальністю «Практична психологія» щодо вивчення мотивів вибору фаху, дало наступні результати:

1. 78% респондентів IV курсу обрали спеціальність внаслідок сформованої системи інтересів щодо вивчення психології.

2. 32% дали відповідь, що вибір спеціальності залежав від різних обставин: деякі обрали цей напрямок професійної діяльності за порадою знайомих та друзів (16%); деякі – тому, що можливо влаштуватися на нову роботу де вимагається психологічна освіта (16%).

3. 63% респондентів V курсу обрали спеціальність внаслідок сформованої системи інтересів до вивчення психологічних дисциплін.

4. 37% дали відповідь, що вибір спеціальності залежав від різних обставин: цей напрямок професійної діяльності споріднений з першою освітою; можливість влаштуватися на роботу.

Таким чином, більшість студентів мають сформовану мотивацію до обраної професії, активні в питанні включення в нову професійну діяльність.

ЛІНГВОПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ОВОЛОДІННЯ УМІННЯМИ БІЛІНГВІЗМУ

Товчигречка Л.В., аспірант СумДПУ ім. Макаренка А.С.

Необхідність формування у студентів білінгвістичних умінь як компонента професійної компетентності пов'язана з тим, що в наш час нагальною є проблема продуктивного співробітництва людей різних націй, віросповідань, представників різних культур. Ця необхідність передбачає врахування багатьох чинників, які впливають на якість та характер формування мовленнєвих умінь, зокрема психологічних та лінгвістичних.

З психологічної точки зору процес виробництва мови полягає в тому, що мовець за визначеними правилами переводить свій розумовий (немовний) задум у мовні одиниці конкретної мови. При цьому людина оперує не статистичними закономірностями мови, а змістовими одиницями, що обумовлюються комунікативним задумом. Існуюча в людини внутрішня мова предикативна, згорнута й образна.